

LEUL ȘI ȘORICELUL

Trăiau o-da-tă, în-tr-o pă-du-re, un le-u fă-los și un șo-ri-cel o-braz-nic. În-tr-o zi, când le-ul dor-mea li-niș-tit la um-bra u-nor co-paci, șo-ri-cel-ul tre-cu pes-te el din gre-șea-lă.

Ce zi
fru-moa-să!

- Ci-ne m-a
tre-zit?

Când vă-zu pes-te ci-ne pă-și-se, șo-ri-ce-lul încer-că s-o ru-pă la fu-gă, în-să ni-me-ri chiar pe bo-tul le-u-lui. Re-ge-le a-ni-ma-le-lor se tre-zi și în-ce-pu să ra-gă a-tât de pu-ter-nic, în-cât șo-ri-ce-lul se în-spăi-mân-tă.

- Î-î... îmi
pa-re rău!...

Când vă-zu pes-te ci-ne pă-și-se, șo-ri-ce-lul încerc-că s-o ru-pă la fu-gă, în-să ni-me-ri chiar pe bo-tul le-u-lui. Re-ge-le a-ni-ma-le-lor se tre-zi și în-ce-pu să ra-gă a-tât de pu-ter-nic, în-cât șo-ri-ce-lul se în-spăi-mân-tă.

- Î-î... îmi
pa-re rău!...

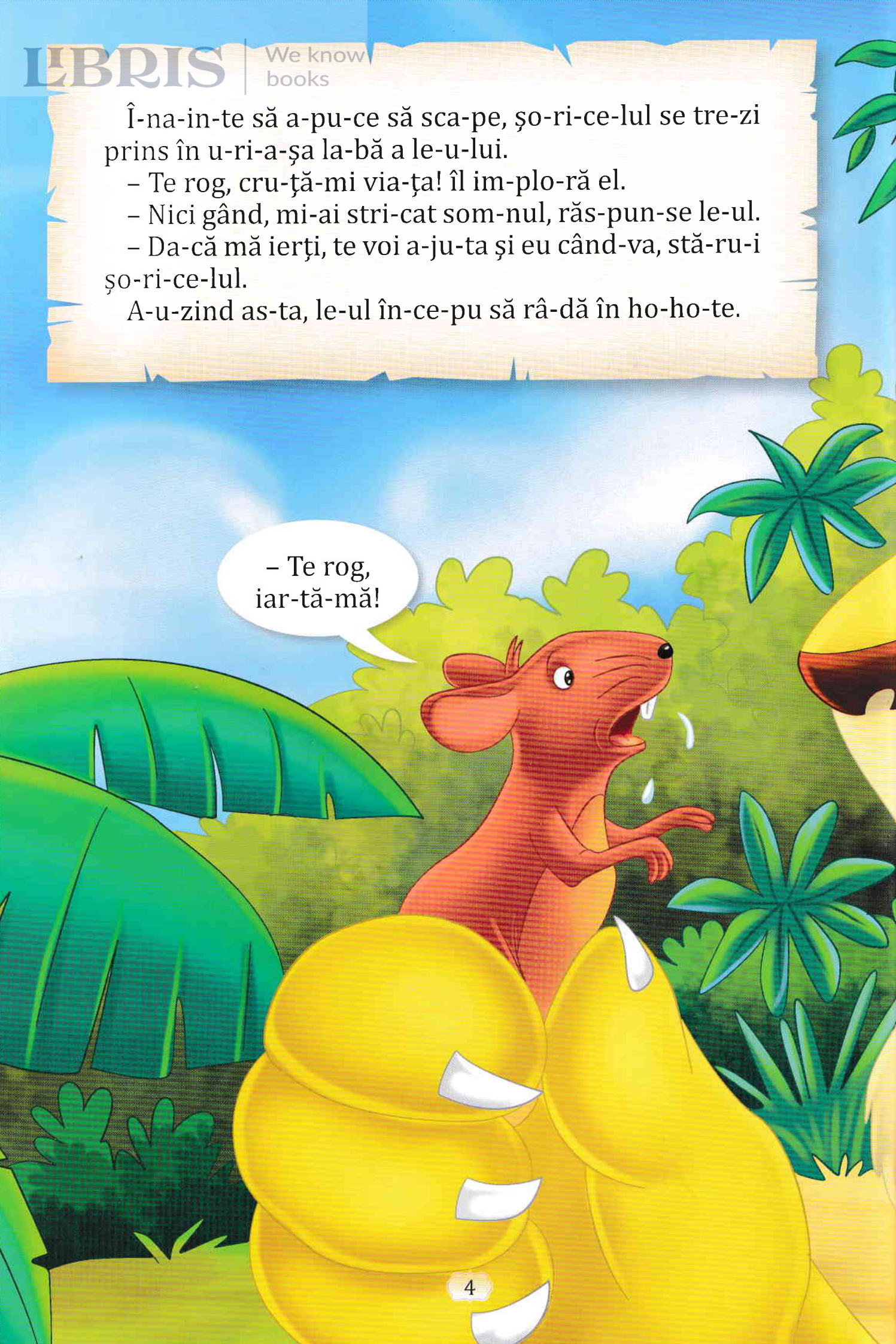
Î-na-in-te să a-pu-ce să sca-pe, șo-ri-ce-lul se tre-zi prins în u-ri-a-șa la-bă a le-u-lui.

- Te rog, cru-ță-mi via-ța! îl im-plo-ră el.

- Nici gând, mi-ai stri-cat som-nul, răs-pun-se le-ul.

- Da-că mă ierți, te voi a-ju-ta și eu când-va, stă-ru-i șo-ri-ce-lul.

A-u-zind as-ta, le-ul în-ce-pu să râ-dă în ho-ho-te.

- Te rog,
iar-tă-mă!